

Sygn. akt II CNP 20/16

POSTANOWIENIE

Dnia 23 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 23 listopada 2016 r.

skargi małoletniego D. K.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w P. z dnia 8 października 2015 r., sygn. akt IV Ca (...)

wydanego w sprawie z powództwa małoletniego D. K.

przeciwko G. K.

o podwyższenie alimentów,

**odrzuca skargę i nie obciąża powoda kosztami wywołanymi
jej wniesieniem.**

UZASADNIENIE

Powód małoletni D. K. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 8 października 2015 r. Sąd Okręgowy zmienił wyrok Sądu Rejonowego w Ż. z dnia 22 kwietnia 2015 r., podwyższający z 600 do 900 zł miesięcznie alimenty zasądzone na rzecz powoda od jego ojca - pozwanego G. K.. W wyniku zmiany powództwo zostało oddalone. Przyczyną zmiany były odmienne ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd odwoławczy. Na ich podstawie Sąd przyjął, że mimo upływu trzech lat i zmiany struktury kosztów utrzymania powoda (obecnie trzypółlatka uczęszczającego do przedszkola) oraz wzrostu zarobków pozwanego i podjęcia pracy przez matkę powoda nie zachodzą podstawy do podwyższenia świadczeń alimentacyjnych, ponieważ pozwany nie tylko płaci regularnie alimenty, ale również angażuje się w opiekę i wychowanie syna. Stara się z nim spotykać trzy razy w tygodniu, ponosi w tym czasie koszty jego utrzymania i zapewnia rozrywkę, a jego matka (babka powoda) od marca 2015 r. zrezygnowała z pobierania od matki powoda opłat za opiekę nad wnukiem. Z tego powodu wydatki na inną opiekunkę, zatrudnioną dla powoda przez matkę za 900 zł miesięcznie, Sąd uznał za nieuzasadnione. Koszty utrzymania dziecka ustalił ostatecznie na ok. 1.200 zł miesięcznie i uznał, że rodzice powinni w nich partycypować po połowie, a więc pozwany w dotychczasowej wysokości.

W skardze powód wskazał jako jej podstawę - naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 138 k.r.o. w zw. z art. 135 § 1 k.r.o. oraz naruszenie przepisów prawa procesowego - art. 316 § 1 k.p.c. i art. 386 § 4 k.p.c.

Jako przepisy, z którymi zaskarżone orzeczenie jest niezgodne wskazała art. 138 k.r.o. w zw. art. 135 § 1 k.r.o. Wyjaśnił, że wydanie zaskarżanego wyroku wyrządziło mu szkodę, która w chwili składania skargi wynosiła 1200 zł i co miesiąc zwiększa się o 300 zł, których matce powoda brakuje na pokrycie usprawiedliwionych kosztów utrzymania syna. Skarżący wskazał, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

We wnioskach powód domagał się stwierdzenia niezgodności zaskarżonego wyroku z art. 138 k.r.o. w zw. art. 135 § 1 k.r.o. oraz zasądzenia od pozwanego kosztów postępowania wywołanego skargą.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie przysługuje, jeżeli zmiana lub uchylenie tego orzeczenia jest możliwa w drodze przysługujących stronie środków prawnych. Skarżący argumentuje wprawdzie, że takie środki mu nie przysługują, pomija jednak - na co słusznie zwraca uwagę pozwany - przewidzianą w art. 138 k.r.o. możliwość wystąpienia o zmianę wysokości świadczeń alimentacyjnych. Jeżeli - jak argumentuje skarżący, przyjęty za podstawę orzekania stan faktyczny został stworzony na potrzeby procesu, a następnie doszło do jego zmiany - to właściwy środek procesowy umożliwiający zmianę orzeczenia, które zdaniem skarżącego nie zapewnia obecnie zaspokojenia potrzeb małoletniego powoda i w ten sposób wyrządza mu szkodę, stanowi powództwo oparte na art. 138 k.r.o. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2009 r., I CNP 91/09, OSNC-ZD 2010/C/85).

Tym samym niniejsza skarga podlega odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ k.p.c.

O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. i art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 424¹² k.p.c., mając na uwadze wysokość dochodów małoletniego i jego matki.